

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมไทยได้รับอิทธิพลจากกระแสโลกาภิวัตน์เป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและเทคโนโลยี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นได้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนของสังคมไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ 2544) อีกทั้งหลักสูตรศึกษาศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ยังได้จัดการศึกษาไว้ว่า “การจัดการศึกษาควรให้ความสำคัญ ทั้งในด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อพัฒนาคนในทุกๆ ด้าน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545)

การศึกษามีได้มุ่งเฉพาะการเพิ่มพูนทางความรู้ในเนื้อหาสาระของวิชาอย่างเดียว หากแต่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม คุณธรรมและจริยธรรม จึงเป็นสาระสำคัญที่มุ่งพัฒนาคนให้สมบูรณ์ คือมีทั้งความรู้ คุณธรรม ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดมาตรา 22, 23, 24 ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559 และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนเก่ง ดี มีความสุขบนพื้นฐานของความเป็นคนไทย โดยมุ่งปลูกฝังผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้วยการเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงงามในการดำรงชีวิต อีกทั้งวิสัยทัศน์ของการศึกษาไทย คือทำให้คนมีชีวิตที่ดีขึ้นและมีความสุข ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า ได้ให้ความสำคัญกับชีวิตที่เป็นคนดีมาเป็นอันดับแรกเพื่อพัฒนาสังคมไทยให้มีความเข้มแข็งทั้งในส่วนบุคคล ครอบครัว ชุมชนและสังคมไทย (ศิริวรรณ อินทร: 2553)

ในสังคมปัจจุบันมีนวัตกรรมเกิดขึ้นมากมายหลายด้าน เช่น เครื่องอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การสื่อสารระหว่างมนุษย์สามารถสื่อสารด้วยการใช้ปลายนิ้วสัมผัส อีกทั้งมีการพัฒนารูปแบบการสื่อสารใหม่ๆ ตลอดเวลา แต่ไม่ว่าการสื่อสารจะเป็นไปตามรูปแบบใดก็ตามอย่างน้อย การพูดจาหรือการแสดงออกทางสีหน้าก็ยังเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ที่สำคัญคือการพูด สามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจกันได้อย่างลึกซึ้ง หรือเกิดความขัดแย้งรุนแรงได้ยิ่งกว่าการสื่อสารด้วยวิธีใด

เยาวชนและกลุ่มนักเรียนในปัจจุบันมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดคือ พูดไม่เป็น สื่อสารไม่เข้าใจ ขาดการสื่อสารที่ดี ความสำคัญของวาจาจึงอยู่ที่ว่า ผู้พูดเพื่อสื่อสารกันนั้นใช้ความระมัดระวังใน คำพูดหรือวาจาเพียงใด พูดด้วยเจตนาที่เป็นอกุศล พูดดีหรือพูดชั่ว เพราะการพูดชั่วย่อมนำ ความเกลียดชังและความทุกข์มาสู่ส่วนการพูดดีย่อมมีประโยชน์ นำความรักและความสุขมาให้ คำ ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “รู้จักถ้อยคำที่แท้จริงที่ประกอบด้วยประโยชน์และเป็นที่รักของผู้อื่น ย่อมรู้กาลที่จะกล่าวถ้อยคำนั้น (ธนัชกร กิริติเสถียร 2550)

โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล เป็นโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทอง เปิดสอน ในระดับชั้นปฐมวัยถึงชั้นมัธยมที่ 6 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นคุณธรรมจริยธรรม และ เป็นโรงเรียนวิถีพุทธ จึงเน้นที่จะให้เป็นสังคมที่สงบและอยู่อย่างมีความสุข

ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์ครูประจำชั้น 5 คน ครูผู้สอนประจำชั้นวิชาต่างๆ จำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนในระดับประถมศึกษาจำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 5 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน ของโรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล เกี่ยวกับ พฤติกรรม การพูดของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีลักษณะการพูดจาโกหก พูดส่อเสียด พูดไม่สุภาพกับพ่อแม่ ครู และเพื่อนๆ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการพัฒนาการพูดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมให้นักเรียนได้รับการพัฒนาการพูดให้เป็นไปตามหลักศาสนา คือ วชิรสุจริต ซึ่งจะส่งผลให้มีการสื่อสารและมีความสัมพันธ์ที่ดีในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม และประเทศชาติ ในอนาคต อีกทั้งงานวิจัยนี้ได้นำกิจกรรมแนะแนวมาใช้ในการพัฒนานักเรียน ต่อไป

กิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการพัฒนาส่งเสริมผู้เรียนด้วยการจัดบริการ และ กิจกรรมที่หลากหลายทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นรายกลุ่ม โดยมุ่งส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพมารยาท ทักษะชีวิต พื้นฐานตามความเชื่อที่ว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน ทุกคนมีคุณค่า สามารถพัฒนาตนเอง ให้เจริญงอกงาม และได้เต็มเต็มให้ผู้เรียนสามารถจัดการชีวิตของตนเองได้ตามความสนใจ ตามความถนัดและความสามารถได้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล (ศิริวรรณ อินทรวัดนา: 2553)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดกิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและ พัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเงินและอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

จากผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบของการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญญเทสจวิทย์วิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมี ความรับผิดชอบต่อการเรียนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบ

ด้านการเรียน วัชรียา แจ่มใส (2551: 1) ได้ศึกษา ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นมีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพผู้อื่น

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนมีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพูดของนักเรียนจำสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมและพัฒนาการพูดของนักเรียนด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อให้ นักเรียนมีการพูดที่ดีขึ้น เนื่องจากผู้ปกครอง ครู ต่างประสบปัญหาเดียวกันคือนักเรียนพูดจาไม่ไพเราะและการพูดมากจึงส่งผลให้เกิดการกระทบกระทั่งกันจนเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาทอยู่เป็นนิจ การพัฒนาการพูดหรือการปรับเปลี่ยนการพูดให้เหมาะสมกับวัยและเพื่อให้ถูกกาลเทศะและยังสามารถเอื้อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติของคลในสังคม ประเทศชาติ แม้กระทั่งการมีสันติภาพของโลกด้วยส่วนร่วมผู้วิจัยจึงทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา จีสูจจริต เพื่อเป็นองค์ความรู้นำไปในประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขต่อไป

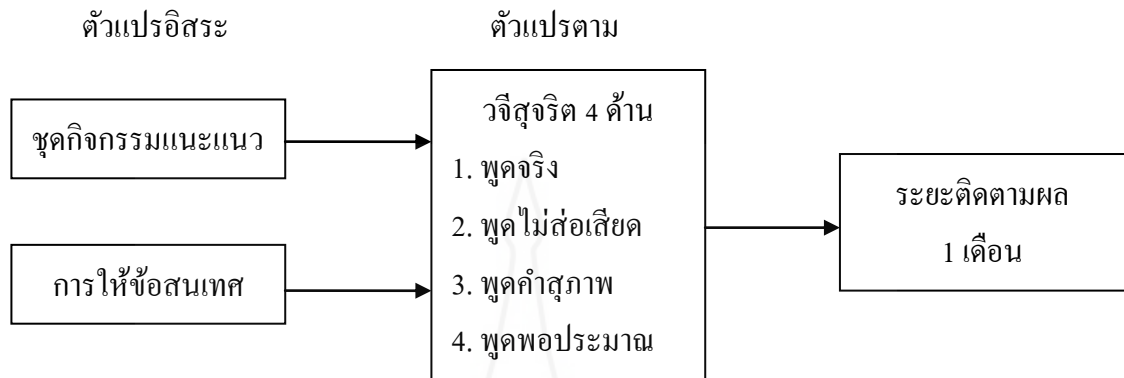
2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนางีสูจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม การแนะแนว
- 2.2 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนางีสูจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง
- 2.3 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนางีสูจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

3. สมมุติฐานการวิจัย

- 3.1 นักเรียนมีการพัฒนาทางจีสูจจริตสูงขึ้นภายหลังได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
- 3.2 นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีการพัฒนางีสูจจริตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ
- 3.3 ในระยะติดตามผลนักเรียนมีจีสูจจริตไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง จำนวน 5 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ซึ่งแต่ละห้องเรียน จัดนักเรียนแบบความสามารถ

5.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้องเรียนที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คน

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

5.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒनावิจัยจริง
- 2) การให้ข้อเสนอแนะ

5.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วิจัยจริง

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 วิจัยสุจริต หมายถึง การกระทำทางวาจา การประพฤติชอบด้วยวาจาซึ่งการวิจัยครั้งนี้ จะพัฒนาทางวิจัยสุจริตตามองค์ประกอบใน 4 ด้าน ประกอบด้วย

6.1.1 พูดจริง หมายถึง พูดจริง พูดคำสัตย์ เพราะคำจริงคำสัตย์ไว้ด้วยความจริง กล่าวคือ เป็นบุคคลที่เชื่อถือได้ พูดจริงคือไม่พูดให้กลาดเคลื่อนแก่ผู้อื่นให้เข้าใจผิด

6.1.2 พูดไม่ส่อเสียด หมายถึง การพูดคำที่ทำให้เกิดความสามัคคี พูดสมานคนที่แตกต่างกัน กล่าววาจาทำให้มาพร้อมเพรียงกัน กล่าวคือ กล่าววาจาที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายพร้อมเพรียงกันอันแสดงถึงคุณของความสามัคคี

6.1.3 พูดคำสุภาพ หมายถึง การกล่าววาจาที่ไม่โทษ ไพเราะ คือ วาจาสบายหู เพราะด้วยน้ำเสียงเรียบ ไม่ทำให้เกิดความโกรธ ให้เกิดความรักไปทั่ว เพราะไพเราะเป็นวาจน่าฟัง

6.1.4 พูดพอประมาณ หมายถึง พูดถูกกาล เพราะพูดถูกกาลอันควร คือ พูดตามกำหนดการที่ควรพูด เพราะพูดจริงแท้ตามความจริง เพราะอิงประโยชน์ปัจจุบันและประโยชน์ในภายหน้า

6.2 กิจกรรมแนะแนว หมายถึง กิจกรรมที่สร้างขึ้นตามหลักทฤษฎีทางการแนะแนว และทางจิตวิทยา เพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เข้าร่วมกิจกรรมให้มีคุณลักษณะทักษะและความสามารถตามเป้าหมายในขอบข่ายการแนะแนว

6.3 ชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวหลายๆ กิจกรรมที่นำมารวมกัน โดยนำหลักการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์และขอบข่ายของการแนะแนว

6.4 การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรม ที่เน้นการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาวิจัยสุจริต ตามองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ พูดจริง พูดไม่ส่อเสียด พูดคำสุภาพและ พูดพอประมาณ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีดังนี้

7.1 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนามโนทัศน์ ซึ่งสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

7.2 ช่วยให้ครูแนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษาและบุคลากรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้แนวทางในการนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้เพื่อพัฒนามโนทัศน์ของนักเรียนในระดับอื่นต่อไป

